

EUGÈNE IONESCO

BAY BỔNG

Phạm Kim Long dịch

BAY BÔNG

EUGÈNE IONESCO

Phạm Kim Long dịch

bay bổng

Eugène Ionesco

Người dịch: Phạm Kim Long

*Bìa: **Freepik***

*Nguồn: **Thư viện Tiểu Lùn***

bay bổng

EUGÈNE IONESCO

Người dịch: Phạm Kim Long

Tuần báo NGHỆ THUẬT
số 27 * 16-23/4/1966

Madeleine hỏi tôi:

– Sao hồi đó mình không khai là hấn chết? Hoặc ít ra khi chuyện đó còn dễ dàng thì mình cũng phải vớt cái xác chết sớm hơn chứ!

À, tôi lười biếng, về oải, hỗn độn, bải hoải vì chẳng làm việc gì cả! Không bao giờ tôi biết đã để mấy đồ vật vãnh ở đâu cả. Tôi phí cả ngày giờ, tôi tháo thần kinh ra từng sợi, tôi bải hoải vì phải tìm lại chúng, lục lọi đây đó trong ngăn kéo, bò lổm ngổm trong gầm giường, chúi đầu vào phòng chứa đồ lặt vặt, chúi mũi

vào trong nhà cầu. Tôi luôn luôn làm việc như kiểu đó mà không bao giờ làm xong cả, tôi bỏ dự định, tôi buông xuôi mọi vật. Không ý chí nghị lực, vì cuộc đời tôi không có mục đích thực sự. Nếu đấy không phải vì của hồi môn của vợ tôi, lợi tức ít ỏi của nàng...

– Mình đề mười năm trôi qua! Cái đó bắt đầu nông nặc lên rồi, khắp cả nhà. Hàng xóm láng giềng đang ngửi thấy, họ đang tự hỏi không biết mùi đó ở đâu. Chắc chắn họ cũng sẽ tìm ra. Đấy chỉ vì mình thiếu sáng kiến nên mới gây ra nông nổi như thế này. Mình sẽ phải đi và tường thuật cho ông cò nghe. Và sẽ rắc rối! Nếu chúng mình chỉ có thể chứng tỏ là hẩn chết được mười năm rồi: luật thời hiệu hết hạn ngay từ cuối năm thứ mười? Nếu lúc đó mình khai hẩn chết

thì bây giờ chúng mình nhẹ nhõm biết bao! Chúng mình có thể nghỉ ngơi yên ổn! Chúng mình đã không phải trốn tránh hàng xóm láng giềng; khách khứa cũng lại tới chơi nhà chúng mình như mọi người!

Tôi muốn đáp lại:

– Nhưng, Madeleine ơi, chúng mình lại bị bắt, mình không thấy ư, vì luật thời hiệu cũng sẽ chưa hết hạn, chúng mình có thể bị tổng vào khám hoặc bị chết chém từ mười năm trước - rõ ràng quá mà?

Nhưng có mà lý luận với đàn bà! Tôi cứ để cho nàng nói và cố không nghe tới nữa.

Madeleine thốt ra:

– Chỉ vì hắn mới ra nông nổi này. Chúng mình chẳng rảnh rang được việc gì cả!

– Đấy chỉ là tưởng tượng.

– Và vả lại – hắn chiếm căn buồng xinh xắn đẹp đẽ nhất trong nhà mình – buồng ngủ tân hôn!

Có lẽ đến lần thứ một vạn rồi, tôi giả vờ vào nhà cầu nhưng lại rẽ về phía trái đi vào hành lang để được nhìn thấy người chết trong căn buồng của hắn. Tôi mỉm cười. Mọi hy vọng tiêu tan: không bao giờ hắn biến đi cả. Hắn đã lớn dần dần lên, Trước đây hắn ở trên một chiếc trường kỷ khác. Bộ râu hắn cứ càng ngày càng dài thậm thượt và giờ đây đã chạm đầu gối. Còn móng tay hắn thì không sao vì Madeleine cứ chịu khó cắt luôn luôn. Rồi khi tôi nghe thấy tiếng chân nàng

bước tới. Chẳng bao giờ tôi lại được ở một mình với cái xác chết. Mặc dù tôi đã thận trọng nhiều lắm, nàng vẫn cứ bắt gặp tôi. Nàng nghi ngờ tôi, rình mò tôi, không bao giờ để tôi đi đứng tự do, cứ gọi với tôi, đi theo tôi và luôn luôn có mặt ở trong căn phòng này

Tôi lại mắc chứng mất ngủ. Nàng không việc gì. Dù chúng tôi gặp phải nỗi bất hạnh đó, Madeleine vẫn cứ ngủ kỹ.

Thỉnh thoảng, vào khoảng nửa đêm hy vọng là có thể lợi dụng lúc tối tăm và lúc Madeleine ngủ, tôi đã đặt chân xuống đất rất thận trọng không làm cho lò xo giường kêu kệt. Nín thở, tôi thường đi ra xa tới tận cửa buồng, nhưng ít khi tôi lại có thể nắm lấy quả đấm cửa hơn là ánh sáng đêm có thể tới. Một bên chân đã sẵn sàng thò ra ngoài chần, Madeleine thường thường giữ với lại:

– Mình đi đâu đấy? Mình lại đi xem hăn hả? Chờ tôi với.

Vào những lần khác, cứ nghĩ là nàng còn bận việc bếp núc, nên tôi thường vọt tới buồng người đàn ông chết trong niềm hy vọng vô giác là được ở một mình ít ra trong vài giây với hăn. Nàng lại có mặt ở đó rồi, ngồi trên trường kỷ đang ôm vai người chết mà chờ tôi đến.

Thế cho nên lại lần này nữa tôi không lấy làm ngạc nhiên, nàng đi theo bén gót tôi, lại sẵn sàng trách móc tôi như thường lệ. Khi tôi lưu ý nàng tới vẻ đẹp trong ánh mắt loé sáng của hăn chiếu trong căn phòng tối tăm, dù chuyện đó có vẻ bất thường thì nàng lại kêu lên hoàn toàn có vẻ vô tri với vẻ đẹp này:

– Ròng rã mười năm trời rồi mà mình vẫn không chịu vượt mất hăn lại.

Tôi đồng ý với vẻ bi ai: – Phải mà.

Nàng nói tiếp:

– Người đầu mà lại vô tâm đến thế!
Mình không được nói là bạn bệu vì suốt
ngày mình có làm gì đâu nào!

– Tôi không thể nghĩ tới hết mọi
chuyện được!

– Mình chẳng nghĩ gì cả!

– Được. Tôi biết thế. Mình đã bảo tôi
điều đó và nhắc đi nhắc lại cả vạn lần
rồi!

– Nếu mình biết, thế sao không làm
đi có được không nào?

– Chính tay mình có thể vượt mắt
hắn được cơ mà!

– Tôi còn khối việc phải làm, và tôi không hơi đâu mà đi theo mình suốt ngày để nhặt nhạnh đồ lặt vặt mình đánh rơi, để làm việc gì mình bỏ dang dở, để xếp đồ đạc cho gọn ghẽ. Tôi bận cả ngày vào công việc nhà cửa, nấu nướng, rửa bát đĩa, tôi giặt giũ, tôi vá may, tôi đánh bóng sàn nhà. Tôi phải thay giường chiếu của hân và lại của mình nữa. Tôi phủi bụi, tôi rửa bát đĩa, tôi làm thơ và bán để tăng thêm số lợi tức ít ỏi của chúng mình Tôi ca hát – ngay tại cửa sổ bỏ ngỏ – mặc dù lòng phiền muộn, để cho hàng xóm láng giềng sẽ không nghĩ là chúng mình gặp cảnh túng quẫn, vì mình biết rõ là chúng mình không nuôi con sen. À! với lợi tức của mình – nếu tôi không ở đây thì mình ở đâu nào?

Lòng ứ lên, tôi nói:

– Chuyện đó sẽ hay lắm.

Và tôi bắt đầu ra khỏi phòng.

– Mình đi đâu bây giờ? Mình lại quên không vuốt mắt hăn rồi.

Tôi quay lại. Tôi bước tới gần xác chết. Hăn già, già biết bao! Người chết lại mau già hơn người sống. Ai còn có thể nhận ra hăn là một chàng thanh niên mà có một buổi chiều mười năm trước đây đã tới thăm chúng tôi rồi đột nhiên đâm ra yêu thương ngay vợ tôi và lợi dụng lúc tôi vắng mặt vài phút – trở nên người tình của nàng, cùng một buổi chiều đó?

Madeleine nói với tôi:

– Mình, nếu mình chỉ phải tới ông cò vào cái ngày sau vụ cố sát, và thú tội là mình giết hăn trong một phút quá nóng giận hay vì ghen tương, đấy là sự

thực mà, rồi, vì là một tội phạm về nhiệt tình, mình có lẽ không có gì phải áy náy. Họ sẽ chỉ bắt mình phải ký vào một tờ khai và thả mình ra ngay, họ sẽ đính tờ khai đó vào hồ sơ và vụ đó được xếp xó và được lãng quên từ lâu rồi. Đấy chỉ vì mình cầu thả mà chúng mình gặp phải chuyện rắc rối thế này. Cứ mỗi lần tôi có bảo mình nên đi khai đi, thì mình lại đáp: Ngày mai, ngày mai, ngày mai! Và ngày mai của mình cứ chồng chất lên tới mười năm rồi. Thế nên chúng mình bây giờ như thế này Tất cả chỉ vì lỗi của mình, chỉ có lỗi của mình thôi!

Hy vọng là nàng sẽ để tôi yên nên tôi nói:

- Nhất định ngày mai tôi sẽ đi.
- Ô! Tôi biết mình mà, mình sẽ không đi cho mà xem. Vả lại giờ đây

chuyện nào có hay ho gì đâu. Muộn quá rồi. Không có ai lại tin tưởng – sau mười năm – là mình chỉ giết hẩn trong một phút tức giận. Khi người ta phải chờ đợi hàng mười năm rồi mới nói, thì chuyện đó bắt đầu có vẻ là một chuyện dự mưu. Tôi cứ tự hỏi là chúng mình có thể kể cho họ nghe nếu những ngày đó chúng mình muốn làm cho rảnh nợ. Từ ngày hẩn trở nên già cả, có lẽ mình có thể nói hẩn là bố của mình đấy chứ, thì rõ ra là mình có giết hẩn vào ngày hôm qua. Nhưng rồi có lẽ đấy không phải là một chống chế khéo léo.

Tôi thì thầm: “Không có ai tin chúng mình đâu. Không có ai lạ đi tin chúng mình đâu.”

Tôi vốn có đầu óc thực tế. Có thể tôi thiếu ý chí nhưng tôi có thể lý luận một cách minh bạch. Thế cho nên Madeleine

thiếu luận lý xác đáng, hình như tôi luôn luôn đâm bực mình vì những ý kiến của nàng không thực tế một tý nào cả.

Tôi nói:

– Chúng mình ra buồng khác đi!

Và tôi đi được hai bước. Madeleine lại kêu lên:

– Mình lại quên không vuốt mắt hăn rồi! Sao mình không chịu để ý một tí gì vào điều mà người ta nói về mình nhỉ!

✱

Hai tuần lễ trôi qua. Hăn lại càng già hơn nhiều và lớn mau ra một cách nhanh chóng. Điều này khiến chúng tôi phát hoảng lên. Mọi chứng cứ báo cho biết căn bệnh bất trị của người

chết tiến triển một cách có hệ thống. Làm thế nào hẳn lại có thể mắc chứng ấy tại nhà chúng tôi được?

Giờ đây chiếc trường kỷ không còn thể chứa nổi hẳn nữa. Chúng tôi bắt buộc phải đặt thân xác hẳn ra ngay giữa sàn nhà. Vì thế chúng tôi có thể lấy lại chiếc trường kỷ và chúng tôi đem bày ra ở phòng ăn. Và vì việc đó tôi có cơ hội, đây là lần đầu tiên trong vòng mười năm nay, được duỗi thoải mái và ngủ sau bữa cơm trưa, trong khi Madeleine kêu eo éo đánh thức tôi.

Nàng nói giọng có vẻ khùng khiếp:

– Mình điếc hả? Mình không lo lắng gì cả, mình, mình, ngủ suốt ngày.

– Chỉ vì đêm tôi không ngủ.

– Như thế trong nhà không hề xảy ra chuyện gì cả. Nghe đây!

Tôi có thể nghe thấy vài tiếng gậy rắc rắc phát ra từ phía buồng người đàn ông chết. Thạch cao đang rơi từ trần nhà xuống. Bốn bức tường rên rỉ vì không tài nào cản nổi một cú đẩy. Ván sàn nhà, ngay cả sàn nhà trong buồng ăn nữa, đang rung động kéo kệt như một chiếc thuyền. Một cánh cửa sổ nứt toác ra, kính vỡ tan ra từng mảnh. May mắn đó là cửa sổ trông ra ngoài đường.

Madeleine tuyệt vọng:

– Hàng xóm láng giềng sẽ nghĩ gì nhỉ?

– Chúng mình ra xem đi.

Khó lòng mà chúng tôi có thể bước nổi hai bước về phía căn buồng người

chết. Khi mà chiếc cửa buồng đó, đang rơi xuống và vỡ nát ra, và có cái đầu ông cụ già to lớn dị thường đang nằm chình ình ra ngay giữa sàn nhà, mắt nhìn thẳng lên trần nhà.

Madeleine nhận xét:

- Mắt hấn vẫn còn mở thao láo?
- Phải, chắc chắn mắt hấn mở.

Giờ đây tôi mắt to tròn xoe chiều sáng rực cả hành lang có một ánh sáng trắng lạnh lẽo giống như hai ngọn đèn hải đăng.

Để trấn tĩnh Madeleine tôi liền nói:

- May mắn là cánh cửa bị vỡ ra. Giờ đây hấn sẽ có thêm nhiều chỗ nữa vì hành lang vốn dài.

– Luôn luôn lạc quan! Nhìn xem nào!

Trong khi nàng nhún vai thì tôi nhìn. Chuyện đó quá thể là rắc rối. Hắn đang lớn trương phình lên ngay ở trước mắt chúng tôi. Tôi lấy phấn đánh dấu được vài phân từ chiếc đầu hắn. Dấu phấn cứ bị tiến tới và rồi bị vượt qua chỉ còn là chuyện thời gian mà thôi. Tôi tuyên bố:

– Chúng mình phải ra tay ngay! Thực quả chúng mình không còn có thể đợi chờ lâu hơn nữa.

Madeleine nói:

– Sau cùng thì mình tỉnh ngộ. Cuối cùng mình đã hiểu, lần cuối cùng. Mình nên ra tay ngay từ trước kia, người bạn đáng thương của tôi ơi!

– Có thể vẫn chưa muộn lắm.

Tôi nhận ra lỗi của tôi. Run bắn toàn thân tôi cố biện bác.

Madeleine đáp như thể làm cho tôi can đảm thêm:

– Đồ ngu!

Tôi không thể bắt tay vào việc trước lúc tối trời. Đang giữa tháng sáu và chúng tôi vẫn phải đợi nhiều giờ đồng hồ nữa. Nhiều giờ – còn khối thì giờ. Tôi còn đủ thì giờ để nghỉ ngơi, nghĩ ngợi lan man, hoặc đi ngủ nếu Madeleine không có đó, lòng bứt rứt hơn bao giờ hết. Bạn có thể tưởng tượng điều đó ra sao – vì năng liên miên nói nên tôi không còn có cách nào để được yên thân, nào những câu:

– Tôi đã bảo mình như thế đó.

Nàng lên cơn điên cứ khăng khăng cho mình luôn luôn là phải là hay.

Tuy nhiên, chiếc đầu người chết cứ tiếp tục tiến dọc theo hành lang cứ càng ngày càng tới gần phòng ăn, và tôi vừa mới bắt buộc phải mở cánh cửa ra. Các vì sao đã lác đác hiện trên vòm trời khi chiếc đầu đã bắt đầu hiện ra ở trên ngưỡng cửa. Nhưng chúng tôi vẫn còn phải chờ đợi vì vào giờ đó ngoài đường còn nhiều người đang đi lại. Đang là giờ bữa cơm chiều, song chúng tôi không thấy đói. Khát. chỉ có thể thôi; ly cốc đầu ở trong nhà bếp, tuy nhiên việc đó đòi hỏi phải trèo lên mình xác chết mới đi vào lấy được. Dù sự cố gắng nhỏ nhoi này cũng ngoài sức chúng tôi.

Chúng tôi khỏi cần phải bật đèn. Đôi mắt hần cũng đủ soi sáng căn phòng. Madeleine khuyên nhủ:

– Đóng hết cửa nào lại.

Rồi nàng lấy tay chỉ vào đầu xác chết mà nói:

– Hắn sắp sửa lật nhào cả nhà bây giờ.

Đầu hắn đã tới mép thảm chùi chân, và đang đẩy và làm nhàu cả tấm thảm. Tôi bèn nhắc đầu hắn và đặt lên trên tấm thảm. Thế này thì sẽ không làm hư tấm thảm.

Luôn luôn tôi cảm thấy trong người hơi thất vọng. Đáng lý phải ra tay từ mấy năm về trước cơ! Vả lại buổi chiều hôm đó tôi quá nhút nhát chỉ vì tôi đã “phải làm một việc gì”. Tôi cảm thấy mồ hôi đọng thành giọt nhỏ trên thái dương tôi. Tôi đang run lật bật.

Madeleine thốt lên một tiếng kêu tỏ vẻ phản kháng:

– Quả là không chịu nổi được rồi. Có thể xảy ra và chỉ có thể xảy ra cho chúng mình!

Tôi nhìn khuôn mặt nàng nhảu nháu khổ sở. Tôi đâm ra ái ngại cho nàng. Tôi đến bên nàng và nói đầy vẻ trù ố:

– Nếu chúng mình yêu thương nhau thực tình, thì có việc gì đâu.

Tôi cầm lấy bàn tay nàng:

– Nào. Madeleine ơi! chúng mình cùng yêu thương nhau đi, vì mình biết đầy chứ, tình thương yêu sẽ tìm ra một giải pháp, tình thương yêu làm mọi việc đều hợp lý cả, tình thương yêu thay đổi cả cuộc sống của người ta. Mình có hiểu tôi không nào?

Tôi cố hôn nàng. Nhưng nàng vùng ra khỏi vòng tay tôi, đôi mắt nàng ráo

hoảnh, miệng nàng khô khan.

Tôi tiếp tục lẩm bẩm: “Thực quả tôi tin điều đó.” Rồi trong khi đang đưa tôi nói:

– Mình có nhớ không hả, những năm về trước, cứ mỗi buổi bình minh tụi mình lại chiến thắng? Hồi đó chúng mình đang đặt chân lên ngưỡng cửa cuộc đời. Mình nhớ chứ, phải không nào? Vũ trụ đã không và đã không còn nữa; hoặc chỉ là một tấm màn trong suốt mà có một ánh sáng chói lọi chiếu qua., một ánh hào quang từ bốn phía tới, từ những mặt trời khác nữa. Ánh sáng thấm nhuần vào chúng mình như thể làn hơi ấm dịu dịu. Chúng mình đã cảm thấy nhẹ nhõm trong một thế giới được quảng gánh nặng, sống sót để sống động, để sung sướng. Đây là tình thương yêu, đây là tuổi thanh xuân. Nếu thực sự

chúng mình muốn thế từ tận đáy lòng, thì ít ra sẽ chẳng làm sao cả, chúng mình sẽ cùng nhau hoan ca!

Madeleine đáp:

– Chớ nói tầm bậy nữa. Đấy đâu phải tình thương yêu đang phóng thích chúng ta ra khỏi xác chết này. Cũng chẳng phải lòng thù hận. Tình cảm cũng chẳng làm được tích sự gì cả.

Tôi vừa nói vừa buông thông hai tay xuống: – Tôi sẽ vứt nó đi hộ mình.

Tôi rút vào trong xó tối. Tôi ngồi vào trong chiếc ghế bành của tôi. Tôi im lặng. Madeleine ngồi trong ghế của mình, nhúu mày lại đang vá may. Tôi ngấm ngấm xác chết mà bây giờ không còn lớn hơn năm mươi phân, nhiều hoặc ít, cách chiếc tường đối diện với cánh cửa. Trong

vài phút vừa qua hấn trở nên già lom khom. Dù gặp đủ mọi chuyện, chuyện đó kỳ cục là chúng tôi quen biết hấn chừng nào, đột nhiên tôi nhận thấy phiền phức một cách chân thành nếu vì có gì phải mất hấn. Nếu hấn chỉ ở yên một chỗ thì chúng tôi có thể giữ hấn ở đây thêm một thời gian nữa, vì có lẽ thực sự là thế. Sau chót, hấn đã lớn phình ra, già đi ở ngay trong căn nhà chúng tôi, cùng với chúng tôi và chuyện đó ám chỉ một điều gì. Mỗi người đều biết cách ràng buộc mình vào bất cứ một vật gì – đó là cội lòng con người. Căn nhà sẽ trống rỗng, tôi đã nghĩ thế, khi hấn không còn ở đây nữa. Hấn đã khiến chúng tôi phải nhớ nhung tới! Hấn là nhân chứng câm nín đã chứng kiến cả một quá khứ không phải luôn luôn dễ thương, được chấp nhận – người ta có thể nói là: chỉ vì hấn, không dễ thương! Nhưng chúng tôi biết, cuộc

sống nào có bao giờ vui vẻ. Nhưng giờ đây tôi chỉ nhớ mang máng là chính tôi đã giết hẳn, hoặc ít ra nên dùng một từ ngữ kém bất lợi cho tôi “hành hình” hẳn trong một lúc thịnh nộ hay uất hận. Tôi đã tha thứ lỗi lỗi một cách ngấm ngấm; nếu mọi chuyện có dây dưa tới thì đó chỉ là hai bên đều có lỗi cả. Sau cùng liệu hẳn có thực sự quên chưa?

Madeleine ngắt luồng tư tưởng của tôi:

– Trán hẳn đang đụng đến tường rồi. Tới giờ rồi!

Tôi quyết định: – Phải.

Tôi đứng lên, mở cửa chớp và nhìn qua cửa sổ. Đó là một đêm mùa hạ đẹp trời vào khoảng hai giờ sáng. Ngoài đường không còn ai đi lại nữa, và mọi

cửa sổ quanh đây đều tối đen. Cây dạ hợp đang trở hoa tỏa hương vào không khí. Ngay trên đầu, ở trong khoảng giữa bầu trời, mặt trăng tròn đầy, thực sự là một vì tinh tú sống động. Giải Ngân Hà Tinh vân, tràn ngập tinh vân, và đuôi những tuế tinh di động dọc theo đường trên bầu trời. Và có những đóa hoa trắng, từng chùm hoa và chùm hoa, vườn tược trên hầu trời, những khu rừng lấp lánh và những cánh đồng cỏ. Và không gian ở trên cùng tận, không gian, một cõi không gian vô tận!

Madeleine nói:

– Lại đây. Mình đang mơ mộng chuyện gì thế? Phải không có ai nhìn thấy chúng mình mới được. Tôi sẽ đi canh chừng cho.

Nàng bước ra khỏi cửa sổ và chạy về góc phố. Tại đó nàng hết nhìn phía bên trái rồi lại phía bên phải, rồi ra dấu tay cho tôi:

– Lại đây!

Con sông cách nhà chừng 270 thước. Muốn tới đây tôi phải băng qua hai khu phố và một công viên nhỏ, ở đây gặp nguy hiểm là luôn luôn chạm trán với bọn lính Mỹ thường lui tới quán giải khát và một nhà điểm do ông chủ nhà chúng tôi mở ra. Cũng còn phải tránh mấy chiếc phà thả neo tại đó nữa, và thế có nghĩa là phải đi quanh co, chuyện đó càng làm phiền phức thêm. Nhưng giờ đây việc đã định rồi và tôi đã lao đầu vào.

Sau khi liếc mắt nhìn lần cuối dọc theo đường phố, tôi bèn túm lấy tóc xác chết, khó khăn lắm mới nâng đầu hẳn

lên và đặt đầu hấn vào lan can, rồi nhảy xuống vỉa hè. (Tôi nghĩ nếu hấn không hất đổ mấy bình hoa) Từ phía ngoài tôi lòi xác chết ra. Có cảm tưởng như tôi đang lòi phòng ngủ, cái hành lang dài, phòng ăn, kể cả căn nhà, đồ đạc và đủ mọi thứ; và rồi lại có cảm tưởng như thể tôi đang lòi kéo lên qua khỏi miệng tôi, nào là ruột gan của tôi cùng với một buồng phổi, dạ dày, tim và một mớ tình cảm tằm tối, những dục vọng khó tiêu tan, một mớ tư tưởng thối tha, những hình ảnh mốc thối và đình trệ lại, một ý thức hệ bại hoại, một nền đức lý ung thối, những ẩn dụ có thuốc độc và khí hơi có hại bám chặt vào nội tạng như thể mấy cây tầm gửi. Tôi cảm thấy đau cắt ruột. Hết cả sức lực mà kéo rồi người tôi đổ ra toàn nước mắt và máu. Tôi phải theo đuổi vì cuộc sống quý báu, nhưng chuyện này quá khó khăn, và đâm sợ sệt

vì sợ mọi người bắt gặp. Tôi đã kéo đầu hẳn ra khỏi cửa sổ, và bộ râu dài thườn thượt chiếc cổ và toàn thân hẳn, và tôi thấy đang đứng đối diện lối đi vào căn nhà kế cận trong khi đôi chân của hẳn vẫn còn ở trong hành lang nhà tôi. Madeleine đã phụ với tôi một tay, đang run lên vì sợ. Tôi lại gắng sức lôi kéo chỉ có thể nén nổi một tiếng kêu đau đớn. Vẫn cứ lôi kéo, vẫn cứ bước lùi về phía sau, (Madeleine nói: “không có ai đi lại đâu, mọi cửa sổ đều tối cả.”) Tôi tới góc phố, quay vòng tròn, băng qua đường, quay vòng tròn và rồi lại băng qua đường, Có một trở ngại bất thành linh. Cả một xác chết hiện đang ở ngoài đường. Chúng tôi đã tới ngay trung tâm công viên T nhỏ bé có đèn chiếu sáng choang như ban ngày. Tôi thở hỗn hển. Xa xa một chiếc xe vận tải chạy rầm rì. Một con chó sủa. Madeleine lấy làm mãn nguyện và nói:

– Thôi bỏ quách ở đây đi và chúng mình cùng về nhà nào!

– Chuyện đó quá ư là cầu thả! nếu thích thì về đi. Tôi sẽ làm lấy cho xong.

Tôi đứng lại một mình. Tôi ngạc nhiên nhận thấy là xác chết tự nhiên đâm ra nhẹ hẫng biết là chừng nào. Xác chết đã lớn phình lên rõ ràng là thế, nhưng lại cũng trở nên càng ngày càng xẹp lép đi vì không được ăn uống gì. Trong khi tôi còn mãi quay quanh chỗ tôi đang đứng thì người chết bèn cuốn xoắn lấy người tôi như thể một giải lụa. Tôi nghĩ như thế lại càng dễ đem hắt tới con sông.

Than ôi! Khi đầu hắt đụng vào mông tôi thì bỗng nhiên hắt huýt lên một tiếng sáo dài the thé. Người ta không thể nhầm lẫn được. Ngay khi tiếng huýt sáo vừa dứt thì có tiếng còi đáp liền ngay lại từ mọi

phía khác: cảnh sát! Bầy cho nhao nhao lên sửa, tàu hỏa khởi hành, mọi cánh cửa xung quanh công viên đều chiếu sáng và mọi người thò đầu ra ngoài. Bọn lính Mỹ cùng với em út chạy ra khỏi quán rượu.

Hai mã tà hiện ra ở góc phố đang thối còi. Họ chạy tới. Khi họ chỉ còn cách có hai bước thì tôi hiểu tôi đã hỏng rồi.

Đột nhiên bộ râu xác chết trương ra như một cái dù. và nhắc bóng tôi lên khỏi mặt đất. Một mã tà cố nhảy chồm lên – muộn quá rồi, hắn chỉ còn túm được chiếc giày bên trái của tôi. Tôi bèn ném nốt cho bắn chiếc giày bên kia. Bọn lính Mỹ chụp ảnh lia lịa. Tôi trèo lên rất lẹ làng trong khi bọn mã tà lúc lắc ngón tay mà chỉ về phía tôi mà réo lên:

– Mày đồ lưu manh! Đồ lưu manh hạ cấp!

Ở mọi cửa sổ người ta vỗ tay cổ vũ.
Chỉ có một mình Madeleine, đứng tại
cửa sổ của nàng ngược mắt về phía tôi
và hét lên một cách khinh bỉ:

– Người sẽ chẳng bao giờ đoan trang
cả! Người có được thăng tiến lên mây
nhưng người không có thăng tiến được
ở trong lòng quý trọng của ta!

Tôi chỉ còn có thể nghe thấy những
người Mỹ này trong khi nghĩ là một tin
tức thể thao, gọi với theo tôi:

– A! Chào bố!

Tôi trút bỏ bộ quần áo của tôi và cả
thuốc lá nữa; bọn mã tà chia nhau đồ vật
của tôi, rồi chỉ còn một giải ngân hà, và

tôi bay bổng qua cả giải ngân hà, cứ bay
bổng lên và bay bổng lên mãi.

P. KIM-LONG

(Dịch từ Oriflamme)

